

Assemblea Continental Europea: recomanacions finals

*Els Bisbes i representants per Europa del Sínode sobre la Sinodalitat, reunits a Praga al febrer de 2023, han fet públic el següent Comunicat de les seves **Recomanacions finals**:*

Al final de quatre dies d'escolta i diàleg a partir de les ressonàncies que desperta el Document de treball per a l'etapa continental dins de les Esglésies de les quals provenim, com a **Assemblea Continental Europea** ens adonem que hem viscut una experiència profundament espiritual a través del mètode sinodal.

Aquest és el fruit pel qual donem gràcies a l'Esperit que ens ha guiat i que volem compartir aquí. Hem explorat els coneixements que les comunitats eclesials del nostre continent han obtingut gràcies al procés sinodal, així com les tensions i els interrogants a què s'enfronten les Esglésies europees.

Sobretot, hem tornat a sentir el dolor de les ferides que marquen la nostra història recent, començant per les que l'Església ha infligit a través dels abusos perpetrats per algunes persones en l'exercici del seu ministeri o càrrec eclesial, fins a les provocades per la violència monstruosa de la guerra d'agressió que sagna Ucraïna i del terratrèmol que ha devastat Turquia i Síria.

Aquest treball, ric i apassionant, encara que no exempt de problemes i dificultats, ens ha permès mirar als ulls l'Església a Europa, amb tots els tresors de les dues grans tradicions llatina i oriental que la componen. Amb una consciència que va créixer durant l'Assemblea, sentim avui que podem afirmar que la nostra Església és bella, portadora d'una varietat que és també la nostra riquesa. Sentim que l'estimem encara més profundament, malgrat les ferides que ha infligit, per les quals ha de demanar perdó per poder realment passar a la reconciliació, la curació de la memòria i l'acollida de les persones ferides. Estem convençuts que aquests sentiments també omplen el cor de totes les persones que, a partir del setembre de 2021, s'han deixat implicar en el camí del Sínode 2021-2024.

Al llarg dels dies de l'Assemblea hem viscut una experiència espiritual que ens ha portat a experimentar, per primera vegada, que és possible trobar-nos, escoltar-nos i dialogar partint de les nostres diferències i més enllà dels molts obstacles, murs i barreres que la nostra història ens posa en el camí. Necessitem estimar la varietat de l'interior de la nostra Església i recolzar-nos mútuament en l'estima mútua, enfortits per la fe en el Senyor i per la força del seu Esperit.

Per això volem seguir caminant en un estil sinodal: més que una metodologia, ho considerem un estil de vida de la nostra Església, de discerniment comunitari i de discerniment dels signes dels temps. Concretament, volem que aquesta Assemblea Continental no resti una experiència aïllada, sinó que esdevingui una cita periòdica, basada en l'adopció generalitzada del mètode sinodal que impregna totes les nostres estructures i procediments a tots els nivells. Amb aquest estil serà possible afrontar els temes sobre els quals cal madurar i intensificar els nostres esforços: l'acompanyament de les persones ferides, el protagonisme dels joves i les dones, l'obertura a aprendre de les persones marginades...

L'estil sinodal també permet afrontar les tensions des d'una perspectiva missionera, sense restar paralyzats per la por, però extraient-ne l'energia per continuar el camí. En el nostre

treball n'han sorgit dues en particular. La primera ens empeny a crear unitat en la diversitat, evitant la temptació de la uniformitat. La segona vincula la voluntat d'acollir com a testimoni de l'amor incondicional del Pare pels seus fills amb el coratge d'anunciar la veritat de l'Evangeli en la seva totalitat: és Déu qui promet que "*L'amor i la veritat es trobaran*" (Sl 85,11).

Sabem que tot això és possible perquè ho hem experimentat durant aquesta Assemblea, però encara més perquè la vida de les Esglésies de les quals venim en dona testimoni. Pensem aquí especialment en el diàleg ecumènic i interreligiós, l'eco del qual ha ressonat amb força en el nostre treball. Però sobretot creiem que és possible perquè la gràcia hi està implicada: construir una Església cada cop més sinodal, de fet, és una manera de donar concreció a la igualtat en dignitat de tots els membres de l'Església, fonamentada en el baptisme que ens configura com a fills de Déu i membres del cos de Crist, corresponsables de l'única missió d'evangelització confiada pel Senyor a la seva Església.

Estem confiats que la continuació del Sínode 2021-2024 ens podrà sostenir i acompanyar, en particular abordant algunes prioritats a nivell de l'Assemblea sinodal:

- aprofundir en la pràctica, la teologia i l'hermenèutica de la sinodalitat. Hem de redescobrir quelcom que és antic i que pertany a la naturalesa de l'Església, i que és sempre nou. Aquesta és una tasca per a nosaltres. Estem fent els primers passos d'un camí que s'obre a mesura que el recorrem;
- afrontar el sentit d'una Església tota ministerial, com a horitzó on inserir la reflexió sobre els carismes i els ministeris (ordenats i no ordenats) i sobre les relacions entre ells;
- explorar formes d'exercici sinodal de l'autoritat, o del servei d'acompanyament de la comunitat i de custòdia de la unitat;
- aclarir els criteris de discerniment del procés sinodal i a quin nivell, del local a l'universal, es van prenent les decisions.
- prendre decisions concretes i valentes sobre el paper de les dones dins l'Església i sobre la seva major implicació a tots els nivells, fins i tot en la presa de decisions (*decision making and taking*);
- considerar les tensions que envolten la litúrgia, per entendre de forma sinodal l'Eucaristia com a font de la comunió;
- tenir cura de la formació a la sinodalitat de tot el Poble de Déu, amb especial atenció al discerniment dels signes dels temps, per tal de dur a terme la missió comuna;
- renovar el sentit viu de la missió, superant la fractura entre fe i cultura per tornar a portar l'evangeli al cor de la gent, trobant un llenguatge capaç d'articular la tradició i l'actualització, però sobretot caminant juntament amb les persones en comptes de parlar d'elles o a elles. L'Esperit ens demana que escoltem el crit dels pobres i de la terra a la nostra Europa, i en particular el crit desesperat de les víctimes de la guerra que demanen una pau justa.

Estimar l'Església, la riquesa de la seva diversitat, no és una forma de sentimentalisme per si mateix. L'Església és bella perquè així la vol el Senyor, en vistes de la tasca que li ha confiat: anunciar l'Evangeli i convidar totes les dones i els homes a entrar en la dinàmica de comunió, participació i missió que constitueix la seva raó de ser, animada per la vitalitat perenne de l'Esperit. Estimar la nostra Església europea significa, doncs,

renovar el nostre compromís de tirar endavant aquesta missió, també al nostre continent, en una cultura marcada per les moltes diferències que coneixem.

Confiem la continuació de la nostra assemblea sinodal als Sants Patrons i Màrtirs d'Europa!

Adsumus Sancte Spiritus!

[Bisbat d'Urgell](#)